

KAMMARRÄTTEN



RÄTTSFALL

Avdrag för fastighetsskatt.

Enligt testamentariskt förordnande från 1804—05 gällde för ett familjefideikommiss (jordbruksfastighet) bl. a. följande. ”När någon av fideikommissarierna med döden avgår, bör dess lotts avkastning tillhöra dess änka och barn gemensamt till det löpande årets slut, under vilken tid dock icke kan betagas den efter honom tillträdande nye fideikommissarien att tillse, det egendomen ej vanskötes eller försämrades, tills han efter årets förlopp bör samma mottaga.”

Vederbörande fideikommissarie, här kallad A, vilken avlidit i medio av 1950, hade för fideikommissegendomen blivit påförd fastighetsskatt enligt 1951 års taxering. Efter A:s frånfälle hade dennes dödsbodelägare med stöd av ovanstående föreskrift åtnjutit avkastningen från fastigheten intill årets slut. Den 1 januari 1951 övergick fastigheten med fideikommissrätt på en av A:s söner, här kallad B.

Sedan B guldit ifrågavarande fastighetsskatt, yrkade han avdrag härför i sin år 1952 avlämnade självdeklaration.

Vederbörande TN ansåg sig lagligen icke kunna medgiva berörda avdrag, enär skatten ifråga icke påförts B.

B besvärade sig härefter hos vederbörande PN; med förmälan att det åvilat

B att erlægga för egendomen utgående fastighetsskatt för år 1951 vidhöll denne sitt i deklarationen framförda avdragsyrkande.

Vederbörande TI hemställde hos PN om avslag å besvären, enär B icke vore berättigad till avdrag för fastighetsskatten vid det förhållandet att densamma blivit annan person påförd.

Genom beslut den 29 januari 1953 avslog PN förenämnda yrkande.

B anförde härefter besvär hos KR under fullföljande av sin förut i målet förda talan. Därvid hänvisade B till att A:s dödsbo icke yrkat ifrågavarande avdrag och åberopade till stöd härför dödsboets år 1952 avlämnade allmänna självdeklaration, varjämte B framhöll, att fastighetsskatten rätteligen skolat påföras honom.

I förklaring över besvären yttrade TI bl. a. följande. Med hänsyn till bestämmelserna i 14 § KL hade B rätteligen bort påföras fastighetsskatt för egendomen, eftersom han vid 1951 års ingång varit ägare till fastigheten. Då B också erlagt skatten syntes å ena sidan materiella förutsättningar vara för handen för ett medgivande av avdraget; å andra sidan skulle skatten enligt föreskrift i 4 § F S I vara påförd den skattskyldige. Så vore icke fallet här. B hade icke heller

sökt rättelse hos vederbörande PN genom besvär på denna punkt, trots att möjlighet härtill förelegat genom besvär i såväl ordinär som extraordinär ordning. De formella förutsättningarna för medgivande av avdraget syntes alltså saknas. TI nödgades därför hemställa, att överklagade beslutet måtte lämnas utan ändring.

B inkom med påminnelser, däri han vidhöll yrkandet.

Genom utslag den 14 april 1955 resolverade KR, att B med hänsyn till omständigheterna i målet finge anses berättigad till avdrag för omförmälda fastighetsskatt.

Jfr RÅ 1929 not 283 (Ett bolag, E, hade övertagit bolaget C:s tillgångar; E medgavs åtnjuta avdrag för C påförd fastighetsskatt.)

Skattebefrielse för dödsbo.

Besvär av dödsboet efter avdelningschefen R. angående befrielse från kvarstående skatt på grund av inkomsttaxering år 1952. — R. avled i oktober 1951 och efterlämnade som dödsbodelägare maka, född 1911, samt två barn, födda 1943 och 1946. Bouppteckningen efter den avlidne utvisade en behållning av c:a 13.200 kr. Dessutom tillfördes dödsboet — utöver tillgångarna enligt bouppteckningen — belopp på grund av försäkringar m. m. å 29.500 kr. Under sin livstid hade R. haft lön och tantiem å c:a 3.000 kr i månaden. På grund av inkomsttaxering år 1952 påfördes dödsboet kvarstående skatt

till belopp av 3.862 kr. Hos PN yrkade dödsboet befrielse från skyldighet att erlægga nyssnämnda belopp. TI upplyste, att kvarstående skatt till c:a 1.200 kr berodde på att i dödsboets deklaration upptagits pensionsbelopp å c:a 3.500 kr, som utbetalts till maken, och att återstående del av kvarstående skatt kunde bero på att källskatt å tantiém dragits med allenaast 15 %. PN lämnade dödsboets framställning utan bifall. Hos KR upplyste dödsboet, att till maken och barnen utbetalats pension å c:a 470 kr i månaden samt att ena barnet därjämte uppbar uppfostningsränta med c:a 160 kr i kvartalet. Familjens totala årsinkomst var sålunda c:a 6.300 kr. Maken hade ingen utbildning, hade ej haft förvärvsarbete på över 10 år och torde inte ha stora möjligheter att i nämnvärd grad bidra till barnens försörjning. TI hemställde om avslag, enär med hänsyn till storleken av de likvida medel, som stått dödsboet till buds, och till dödsbodelägarnas ekonomiska situation i övrigt ömmande omständigheter icke kunde anses föreligga. Genom utslag den 3/5 1955 medgav KR dödsboet befrielse från skyldighet att av kvarstående skatten erlægga ett belopp av 2.500 kr.

Anm.: Det belopp, som maken bort på grund av egen deklaration erlægga i skatt, eller c:a 1.200 kr, ansågs ej kunna innefattas under befrielsen. — Jämför i övrigt RÅ 1954 not. 789 (= Sv. Sk. T. 1955, häfte 1, sid. 90, 29/4 Nilssons dödsbo).